

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 305/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. M., B., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Sdo 14/2008 a sp. zn. 2 Sžo 70/2007, ako aj v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 10 S 237/2005 a takto

rozhodol:

Sťažnosť Ing. M. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2008 doručená sťažnosť Ing. M. M., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Sdo 14/2008 a sp. zn. 2 Sžo 70/2007, ako aj v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 10 S 237/2005. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 26. júna 2008.

Zo sťažnosti a z priloženého listinného dôkazu vyplýva, že v Ú. v. n. (ďalej len „nemocnica“) malo dôjsť k fyzickému útoku a k medikamentóznej a fyzickej paralyzácii sťažovateľa. Vzhľadom na to sťažovateľ podal krajskému súdu žalobu o preskúmanie zákonnosti postupu nemocnice. Uznesením krajského súdu č. k. 10 S 237/2005-30 bolo konanie o žalobe sťažovateľa zastavené a vec bola postúpená Ú.. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 70/2007 zo 17. októbra 2007 bolo na základe odvolania sťažovateľa uznesenie krajského súdu potvrdené. Proti uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ 2. januára 2008 dovolanie. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 14/2008 z 11. marca 2008 bolo konanie o dovolaní zastavené.

Podľa názoru sťažovateľa uvedené rozhodnutia všeobecných súdov sú porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaniach vedených najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Sdo 14/2008 a sp. zn. 2 Sžo 70/2007, ako aj v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 10 S 237/2005 s tým, aby boli uznesenia najvyššieho súdu z 11. marca 2008 a zo 17. októbra 2007, ako aj uznesenie krajského súdu zrušené. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výšku neuvádza, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 14/2008 z 11. marca 2008 vyplýva, že ním bolo zastavené konanie o dovolaní smerujúcom proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 70/2007 zo 17. októbra 2007. Podľa názoru najvyššieho súdu vzhľadom na ustanovenie § 246c Občianskeho súdneho poriadku proti rozhodnutiu najvyššieho súdu nie je prípustný opravný prostriedok. Nepripustnosť dovolania je prekážkou konania, a preto bolo potrebné podľa § 104 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku konanie o dovolaní zastaviť. Nedostatok právomoci súdu konať o podanom dovolaní totiž nie je možné odstrániť.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 prvej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Tú časť sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 10 S 237/2005 a proti konaniu vedenému najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Sžo 70/2007, treba považovať za oneskorene podanú.

Hoci ústavný súd nemá zistené, kedy boli uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu sťažovateľovi doručené, je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že sťažnosť odovzdaná na poštovú prepravu 26. júna 2008 bola vo vzťahu k týmto dvom uzneseniam oneskorená. V súvislosti s uznesením krajského súdu to vyplýva zo skutočnosti, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 70/2007 zo 17. októbra 2007 bolo potvrdené uznesenie krajského súdu. Preto uvedeného dňa jednoznačne muselo už byť uznesenie krajského súdu sťažovateľovi doručené, hoci v skutočnosti k tomu iste došlo omnoho skôr. V súvislosti s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 70/2007 zo 17. októbra 2007 treba uviesť, že sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu dovolanie 2. januára 2008, teda najneskôr tohto dňa muselo mu byť uznesenie najvyššieho súdu doručené, hoci v skutočnosti k tomu iste došlo ešte skôr.

Odlišná je situácia vo vzťahu ku konaniu vedenému najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Sdo 14/2008. Ústavný súd ani v tomto prípade nemá zistené, kedy bolo sťažovateľovi uznesenie z 11. marca 2008 doručené. Preto vychádza z toho, že sťažnosť v tejto časti bola podaná v zákonnej dvojmesačnej lehote.

Uvedenú časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Z jednoznačnej úpravy ustanovenia § 246c Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že v rámci správneho súdnictva nie je proti rozhodnutiu najvyššieho súdu opravný prostriedok prípustný. Pod pojmom opravný prostriedok treba chápať tak riadne, ako aj mimoriadne opravné prostriedky. Za riadny opravný prostriedok treba považovať odvolanie, kým mimoriadnymi opravnými prostriedkami sú obnova konania, dovolanie a mimoriadne

dovolanie. Ani jeden z týchto opravných prostriedkov však v danom prípade nebol prípustný. Vzhľadom na uvedené je uznesenie najvyššieho súdu v plnom súlade so zákonom a ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2008